

ק"פ 27673/02 - הקובל:ב. ק. נגד הנאשם: אמג'ד עבאהרי

בית משפט השלום באשקלון

30 ממרץ 2014

ק"פ 27673-02-11 ק. נ' עבאהרי

בפני השופטת דינה כהן, ס. נשיא
הקובל: 1. ב. ק.
נגד
הנאשם: 1. אמג'ד עבאהרי

הכרעת הדיון

בתאריך 10/2/14 הודיעתי לנאשם כי זכיתי אותו מהאישומים נגדו. להלן הנימוקים.

1. הקובל הגיש נגד הנאשם קובלנה פלילית בה הוא מואשם בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, היzik בזדון והסגת גבול כדי לעبور עבירה.

על פי הקובלנה בתאריך 10/7/29 בסמוך לשעה 18:30 שבה המאשים בביתו ... ועסק בצדעה חיצונית של הבית. הנאשם הגיע יחד עם אדם נוסף דניס ירמייקוב לשער הכניסה לחצר הבית. מאחר ושער הכניסה לחצר של הבית היה נעול, טיפסו הנאשם והאחר מעל השער ונכנסו לחצר. הנאשם עקף את הבית וחחל לצלם את הקובל ולשוחח איתו אודות שיק ביטחון שנמסר לקובל בשנת 2009 במסגרת הסכם שירות שנחתם בין הקובל לבין נטליה סומינסקי - בת זוגו של הנאשם. הקובל ביקש לפרוע את שיק הביטחון עקב נזק שגרם הנאשם לבית בתקופת השכירות. השיק בוטל ולכן חולל. הנאשם דרש מהקובל להחזיר לידי את השיק האמור.

הקובל ניסה להימנע מעימות עם הנאשם, סגר את הבית וביקש לצאת מהחצר והציג כי העניין יתרברר בבית המשפט. בעת שהקובל הגיע אל שער הכניסה לחצר של הבית, הנאשם תקף אותו שלא כדין בכך שתפס בחולצתו, קרע אותה במציד ושלא כדין, דחפו עבר העצים שבחצר הבית על יד השער, תפס אותו בגרונו וחנק אותו.

רק לאחר שדניס ירמייקוב אחז בנאשם ורחקיקו מהקובל, הרפה הנאשם מהקובל ועזב את המקום.

2. מטעם הקובל העידו הקובל, דניס ירמייקוב והשוטר קרול צ'יבוטרו שגביה את הודיעות הקובל, הנאשם ודניס. הנאשם העיד לעצמו. יאמר כי הנאשם יציג את עצמו ממש כל ההלין.

עמוד 1

3. בתשובתו לאישום הנאשם אישר כי הגיע בזמן ובמקום לבית, טען כי השער של החצר היה פתוח ובנוסף היה בידו מפתח כך שאין סיבה שיטפס מעל לגדר על מנת להיכנס. הנאשם אישר כי היו חילופי דברים בין וביון הקובל אך הכחיש כי תקף את הקובל וטען כי חולצתו הייתה קרוועה כבר מהרגע שפגש אותו.

עובדות שאינן שונות בחלוקת

4. בהתאם לעדויות שנשמעו בפני, לרבות סרטון שצילם הנאשם מיום האירוע בו צפיתי (ת/5), ניתן לקבוע מספר עובדות שאינן שונות בחלוקת:

• בין הקובל לזוגתו של הנאשם נחתם הסכם שכירות ביחס לבית .... הנאשם התגורר בבית מתחזק הסכם השכירות.

• חלק מהסכם השכירות הועבר לקובל שיק בטעון.

• עם סיום חוזה השכירות הייתה קיימת בין הצדדים מחלוקת כלשהי, כנראה בעניין נזקים שהקובל סבר כי נגרמו בבית בתקופת השכירות, נזקים שהוכחשו ע"י הנאשם.

• הנאשם סימן את תקופת השכירות ויצא מהבית. מפתחות הבית נותרו אצלו. הקובל החזיק בשיק הבדיקה ואף ביקש למשעו.

• בתאריך 29/7/10 בסמוך לשעה 18:30 הנאשם הגיע לבית, יחד עם דניס ירמקוב, הבחן בקובל ונכנס לחצר הבית. הקובל עמד על סולם ועסק בצביעת חלק מהאגן.

• המכנס של הקובל מצד שמאל שלו היה קרווע מלכתחילה (ת/6).

• חולצתו של הקובל, באזור גבו, הייתה קרווע מלכתחילה באופן מסוים הנצפה בסרטון (ת/5).

• במועד האמור בין הקובל לנ宜居ם החל דין ודברים בנוגע לשיק הבדיקה שטרם הוחזר לנ宜居ם.

• הקובל סרב להחזיר את שיק הבדיקה ואמר לנ宜居ם שהדברים יתבררו בבית המשפט.

• הקובל ירד ממסולמו והתקדם לכיוון שער חצר הבית. הנאשם הלך אחריו אף הוא.

• הקובל והNewsletter נעמדו ליד שער היציאה מהבית (בחלק הפנימי) המשיכו בדיון ודברים קצר נוספת ובסופה אמר הקובל לנ宜居ם שייעזב ויסגור את השער.

• בשלב זה טוען הקובל כי הותקף באופן אליו נדרש בהמשך).

• לאחר מכן הגיע הקובל יצא מביתו, נכנס לרכבו ונסע לתחנת המשטרה שם הגיע תלונה על תקיפה.

• בתחנת המשטרה צולמו תמונות של חולצתו הקרוועה וכן של אודם באזור הצעואר (ת-3-א-ד).

השאלה שמחולקת

כאמור המחלוקת בין הצדדים מתיחסת לפרק הזמן הקצר למן הרגע שבו הצדדים נעמדו בפתח שער היציאה מהחצר, סיימו את הדיון והדברים ביניהם והנאשם התבקש לעזוב ולסגור את השער. האם מנוקודה זו ואילך הנאשם תקף את הקובל כמפורט באישום?

הגשת גבול כדי לעبور עבירה

5. בפתח הדברים ATIICHס לעבירה זו. סעיף 447(א) לחוק העונשין התשל"ג-1977 קובע:

(א) העושה אחת מלאה כדי להפחיד מחזק בנכס, להעליבו, להקנito או לעبور עבירה, דינו - מאסר שנתיים:

- (1) נכנס לנכס או על פניו;**
- (2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין.**

6. הקובל טען שהשער הכניסה לחצר הבית היה נעול. הנאשם טען שהשער היה סגור אך לא נעול: "נכון זהה לא בית שלי, קראתי לו והוא ענה לי ולא היה מבט שני כי רצוי מה" (עמ' 22 לפרוטוקול מיום 13/9/30, ש' 29-30). העד דניס ירמייקוב לא זכר האם השער היה נעול או לא "אני לא יודע, לא זוכר. איך הוא נכנס, כנראה פתח דלת ונכנס. אני לא יודע אם היה סגור או לא סגור" (עמ' 42 לפרוטוקול מיום 13/7/9, ש' 16-18).

7. לטעמי, גם אם לא ניתן לקבוע ממצאו עובדתי פוזיטיבי האם השער היה נעול אם לאו, ניתן לקבוע שיסודות העבירה לא מתקיימים. לא הוכח במידה הנדרשת מקובל מעלה לכל ספק סביר כי הנאשם נכנס לביתו של הקובל על מנת להפחיתו, להעליבו, להקנito או לעبور עבירה. הנאשם הגיע לבית על מנת לתעד שינויים שהקובל מבצע, על מנת שלא יטען בשלב מאוחר יותר שהוא שביצע את השינויים, ואף צילם את הדברים.

מהטרטון שצולם (ת/5) בו צפיתי ניתן להתרשם שהקובל לא הופתע לראות את הנאשם מגע לבית בו התגורר במהלך השנה האחרונות. בין הקובל לנאשם התקיים דין ודברים על עניין רלוונטי למחלוקת האזרחות הקיימת ביניהם. במשך כל השיחה הנאשם לא אמר לקובל שהוא אינו רצוי, שעליו לעזוב מיד את השטח ושאינו מעוניין לשוחח אליו, גם שהተנהגו מתיישבת עם האפשרות כי הנאשם אינו אורח רצוי בחצר ביתו.

עם זאת, לא התרשםתי שהנאשם נכנס לבית מתווך מטרה להפחית, להעליב או להקניט את הקובל או לעبور עבירה. ההסבר שהנאשם נתן לסייעת הגיעו לבית הגיוני וסביר. הוא ביקש לתעד את השינויים שנעשו בפועל בבית על ידי הקובל, על מנת שתהיהינה בידיו הוכחות שהשינויים לא בוצעו על ידו. גם אם השיחה לא הייתה תרבותית וקולנית מעט, עדין מדובר בגדיר הסביר בכך המחלוקת לעניין השכירות והדבר לא גובל בהפחיתה או הקניטה, כך התרשםתי.

יתר על כן, נראה כי גם הקובל עצמו לא עמד והתעקש על ביצוע העבירה לפני. בחקירהו הנגדית אמרה: "לא אמרתי בכלל על הגשת גבול אותו זה לא מעוניין אותו אני מדבר על התהילה של זו שיח והארוע שקרה ליד שער

הכנסה" (עמ' 13 לפרטוקול מיום 2/7/12, ש' 10-11).

לאור האמור לעיל, הנני מזכה את הנאשם מעבירה של הסגת גבול כדי לעبور עבירה, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין.

תקיפה הגורמת חבלה של ממש והזק בצדן

8. לעניין המרכזי השני בחלוקת התיחס הקובל בעדותו הראשית כר:

"אחרי שאמרתי לו תסגור הפה כי נמאס לי שבלי סוף הוא עושה לחץ, הוא תפס אותי מהחולצה, דחף אותי בעcis ו Ach"c תפס אותי בגרון, לחץ אותי חנק אותו שלא הייתי יכול לנשום, הייתי כמו חצי מת. חצי לא הכרה. שמעתי את הצעקות ראייתי חצי.....היה לי קשה והבן אדם שהיה עם אמג'ד תפס אותו ומשר ממנה. אני מוסיף שהוא צעקות של שכנה והבן אדם שהיה אותו, מי שצעריך להיות עד שלו, דניס זו הסיבה שאמרתי שאני הולך למשטרה. פתחתי השער, שכנה שאלת אותה אומי לא מחזיר את השיק כי הוא יכול להרוג אותך. אני לא הייתה מתחכו לדבר איתך, היא התחללה ואמרתי שתהיה עדה על מה שראית, נסעת לתחנת המשטרה, ספרתי לשוטר מה קרה. אחרי שעיה הגיע אמג'ד ובסוף חקירות ציין השוטר שאצבע עליו באצבע על אמג'ד. אין תום לב במה שאמר אמג'ד. הוא אמר שיש לו עדה, השכנה אבל לא מנסה להביא אותה, ולא עשה מאמץ העד השני שהיא איתו ו מבחינתו יכול להגיד שלא קרה כלום. זה לא נקי ולא אמיתי".

(עמ' 11 לפרטוקול מיום 2/7/12, ש' 13-23).

ובהמשך לשנישאל איך בדיק הנאשם תפס אותו העיד:

"מדגיש יד אחת באיזור העניבה של עוז ווינשטיין הנעמד מולו יד שנייה בגרון ואז נקרעה החולצה הוא משך בחולצה באיזור הצואר בכח וגם בגרון הוא צעיר וחזק ממנה הוא דחף אותה לעcis ומטר וחצי לפני השער דחף אותו אל תוך העcis. אני צילמתי התמונות. החולצה נקרעה. אני שוב מדגים. היהי בעcis לא הייתה יכול לנשום והיד שלו לחזה לי על הגרון". (עמ' 12 לפרטוקול מיום 2/7/12, ש' 1-5).

הקובל טען שسرט הוידאו שתיעד את האירוע נערך כך שהקטע שצולם לאחר שהקובל ביקש מה הנאשם לעזוב את הבית- נמחק.

9. הנאשם הכחיש כאמור כי תקף את הקובל וטען כי סרט הוידאו שצילים תיעד את המפגש שהוא ביניהם, במלואו. טען כי חולצתו של הקובל הייתה קרועה למנ הרגע שפגש בו: "לא תקפתني בן אדם. לא תקפתני אותו. אני גם לא מסוגל לתקוף אותו ולא הייתה מתחכו לתקוף אותו ולא הייתה חושב לרגע שאינו צריך להגיע לבן אדם זהה עם משהו, עם נגיונות או עם איזה עניין" (עמ' 15 לפרטוקול מיום 1/14/23, ש' 12-14).

כשנשאל אודות השופטים שצולמו על גופו של הנאשם בסמוך לאחר המפגש ביניהם טען כי אדם יכול לעשות עצמו שפשופים ולהעליל על אדם אחר, בקהלות יחסית (עמ' 6 לפרוטוקול מיום 14/1/23, ש' 20-17).

דין והכרעה

10. לאחר שבחנתי את שתי הגרסאות, של הקובל מחד, ושל הנאשם מאידך, ולאחר שנתתי דעתך לראיות שהוצעו בפני הגעתם למסקנה כי אכן גרסתו של הקובל מסתברת יותר מגרסתו של הנאשם אך עדין לא הוכחה אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, ונדרש בהליך קובלנה פלילית ואמнак.

11. אין מחלוקת כאמור שהקובל נסע בסמוך לאחר המפגש עם הנאשם לתחנת המשטרה, והגיש תלונה על כך שההaintם תקף אותו. הקובל צולם בתחנת המשטרה עם אדמומיות בצווארו ועם חולצתו קרוועה באופן משמעוני ושונה משלו משל המפגש שצולם ותווד (ת/3). הטענה של הנאשם לפיה הקובל יכול היה לקרווע את החולצה במהלך הנסיעה למשטרה ואף יכול היה לגרום לעצמו את השפשופים אינה סבירה, אך שמבוחינה נסיבתית הריאות מצביעות על כך שסביר יותר שגרסתו של הנאשם נכונה.

12. אלא, שבמשפט פלילי עסקין ועודין צריך לשאשמו של הנאשם תוכח מעלה לכל ספק סביר. לא מדובר ברמה של "זודאות מוחלטת" ודין אם תוכח האשמה במידה המגיעה לכל אפשרות "הקרובה עד מאד" לאמת או לוודאות.

13. בין היתר, נקבע כי "הספק הוא פונקציה של הערכת מכלול הריאות ושל בחינה, אם הוכיחה התביעה את האשמה מעבר לספק סביר... יש ובית המשפט אין מוכן להסיק מסקנה חד-משמעות... מהנסיבות שהוכחו בפניו ואז עליו לזכות את הנאשם מחמת הספק; ויש שהנסיבות יוצרות לדעתו תמונה שלמה כל כך, עד שביעדר הסבר משכנע מצד הנאשם, מן הנמנע להגיא למסקנה אחרת זולת זו שאשמתו הנאשם הוכחה" (ע"פ 409/89, רומי, פד"י מ"ד (3) 469)

14. מבחון קיומו של "ספק סביר", הינו איפוא, מבחון ניסיון החיים והשכל הישר, אם כי ברור ש"ספק" לבדוק איננו מספיק והוא צריך להיות גם "סביר", דהיינו - ספק שיש לו אחזקה בחומר הריאות (יעקב קדמי, על הריאות, חלק רביעי, בעמ' 1675). לאחר שנבחנו הריאות והעדויות בכללותן, הגיעו למסקנה כי קיים ספק סביר.

15. ראשית, לאירוע הנטען היה עד ראייה ישיר- דניס ירמיקוב, שגם הנאשם עצמו אישר כי היה עד לאירוע ואף הוא זה שהפריד ביניהם. אמנם מדובר בקשר של הנאשם ומכוון ונזכר היה שהUID בא נוחות כך שיש לבחון את עדותו בזיהירות המתבקשת. דניס הבהיר כי הנאשם תקף את הקובל (עמ' 43 לפרוטוקול מיום 13/7/9, ש' 28-31). הסגנור עימת דניס עם הודיעתו למשטרה שם מסר לחוקר כי לפני שנכנסו למשטרה הנאשם ביקש ממנו להגיד "זהה לא היה". הסגנור שאל את דניס למה התכוון, תור שמכoon לך שהאירוע שלא היה הוא אירוע התקיפה. דניס הסביר זאת כך:

"**יכול להיות שהתכווני שלא היה, אם הוא, אם הلقנו אחריו והוא הולך למשטרה, הוא לא סתום הולך למשטרה, כנראה הוא רוצה לעשות לו עוד בעיות, עוד בעיות, כמו שהוא עשה לו בעיות עם ה策'קים, על כל זה, כנראה הוא הולך לעשות לו עוד בעיות, אז כנראה אמרתי שלא היה, לא יודע מה לא היה, כי לא היה כלום"** (עמ' 30 לפרטוקול מיום 13/7/9, ש' 20-16).

הטיעון של דניס אמן אף מסימני שאלה אולם אפשרי. יש לזכור שהנאשם גם דניס אינם דוברים עברית כשפתם אם, ומתרנסים באופן שונה מעט מאדם שדובר שפת אם, כפי שצין זאת הנאשם בעניין אחר (עמ' 22 לפרטוקול מיום 13/9/30, ש' 22-21).

16. בנוסף לכך, הקובל לא ציין בעדותו כי חולצתו הייתה קרוועה עוד לפני שפגש בנאשם. אמן הקרע בחולצתה היה עמוק הרבה יותר שצולם במשטרה אך היה מקום מצד הקובל לצין את מצב בגדי לאشور. אמר כי גם מכנסי של הנאשם היו קרוועים. הטענה כי החולצתה הייתה פרומה אך לא קרוועה, מלמדת על מגמותו.

שקלתי טענת הסנגור המלמד כי הסרטון שהנאשם עצמו צילם מלמד כי האሩ המצולמים נגדו בדיק ברגע התקיפה שאינה נראית מטבע הדברים בסרטון כנסיבות המחזקת ותומכת בגרסת הקובל ואכן יש טעם בטענה זו, אך עדין כל הראיות בהצברן אין בכך כדי לבסס הרשעה בפלילים.

17. זאת ועוד, מהסרטון שצילם הנאשם ניתן לראות שהקובל אמר לנאשם "להתראות" כשהוא עומד ליד שער היציאה מהחצר והנאשם לפניו, קרוב עוד יותר לשער היציאה. הנאשם השיב אף הוא "להתראות" ונראה כי שמתיחיל לצאת מהשער וכן למעשה נגמר הסרטון. על מנת שהנאשם יתקוף את הקובל כמתואר, הוא היה צריך להתקרב חזרה לקובל. הדבר כמובן אפשרי אך מוסף נוסף לספקות.

18. לסייעו, לא יכול להעדי' גרסתו של הקובל על פני גרסת הנאשם עד כדי היכולת לקבוע ממצאה עובדתי שמעל לספק סביר הגם שגרסת הקובל סבירה יותר מגרסת הנאשם עדין אין די בכך לצורך הרשותה הנאשם בעשייה העבירות בפלילים. עדותם של דניס שהוא נוכח באירוע והכחיש את התקיפה, העובדה חולצתו של הנאשם הייתה קרוועה בחלוקת עוד בתחילת האירוע ושלא הזכרה בעדותו הראשית של הקובל, הסכוסר הכספי הקיים בין הצדדים והסרטון שתיעד את האירוע כולם יחד מצטרפים לכך מצור נקודות שכולן יחד מהוות ספק סביר, מן זכאי הנאשם ליהנות.

19. לכן, הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק מעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין ומעבירה של היזק בזדון- עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

המצוירות תודיע על הצדדים.

ניתנה היום, א' אדר ב תשע"ד, 03 ממרץ 2014, בהעדר הצדדים.